

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1156/2025
23.09.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Миролуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене Демир Рекибе, због кривичног дела превара у саизвршилаштву из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене Демир Рекибе – адвоката Слободана Милутиновића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу Кв 173/25 од 19.05.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 423/25 од 08.07.2025. године, у седници већа одржаној дана 23.09.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Демир Рекибе – адвоката Слободана Милутиновића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу Кв 173/25 од 19.05.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 423/25 од 08.07.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу Кв 173/25 од 19.05.2025. године преиначене су у погледу одлуке о казни правноснажне пресуде и то:

- пресуда Основног суда у Врбасу К 399/18 од 12.10.2021. године, преиначена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 173/22 од 24.03.2022. године, којом је Демир Рекиба осуђена због извршења кривичног дела превара у саизвршилаштву из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ извршеног у периоду од 27.04.2013. године до 27.05.2013. године на казну затвора у трајању од 3 године;

- пресуда Основног суда у Сомбору К 672/19 од 02.11.2021. године, потврђена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1027/21 од 06.04.2022. године, којом је окривљена Демир Рекиба осуђена због извршења кривичног дела превара у саизвршилаштву из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ извршеног у току августа 2017. године на казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци;

те је осуђена на јединствену казну затвора у трајању од 4 године и 5 месеци у коју јој је урачунато и време проведено на издржавању казне затвора по изреченим пресудама.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 423/25 од 08.07.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене Демир Рекибе и пресуда Основног суда у Врбасу Кв 173/25 од 19.05.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене Демир Рекибе – адвокат Слободан Милутиновић, због повреде закона, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде или преиначи на начин што ће одбити предлог ОЈТ у Врбасу ради спајања казне.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа коју је одржао без обавештења јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након размотрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву нашао:

Захтев је неоснован.

Иако не нумерише, у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљене указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, наводима да је нижестепеним пресудама учињена повреда закона из члана 62. став 1. КЗ, обзиром да је правилном применом наведеног члана нужно да је окривљеном већ правноснажно изречена осуда на казну затвора другом пресудом у време када му се суди, а да се под термином „суди“ подразумева да главни претрес још није завршен. У конкретној ситуацији, главни претрес у кривичном предмету К 399/18 који је вођен пред Основним судом у Врбасу завршен је дана 12.10.2021. године, док је главни претрес у кривичном предмету К 672/19 који је вођен пред Основним судом у Сомбору завршен дана 24.03.2022. године. Дакле, у време завршетка главног претреса пред Основним судом у Врбасу и пред Основним судом у Сомбору није постојао услов за примену члана 62. став 1. КЗ, јер у време завршетка главног претреса пред оба суда није постојала раније изречена казна затвора чије издржавање окривљена није отпочела, јер ниједна од две пресуде није била правноснажна у време завршетка главног претреса.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости Врховни суд није прихватио као основане, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 62. став 1. КЗ прописано је да ако се осуђеном лицу суди због кривичног дела учињеног пре него што је започео издржавање казне по ранијој пресуди или за кривично дело учињено за време издржавања казне затвора, суд ће изрећи јединствену казну за сва кривична дела применом одредби члана 60. КЗ, узимајући раније изречену казну као већ утврђену, а казну или део казне коју је окривљени издржао урачунаће у изречену казну затвора.

Одредбом члана 552. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да се поступак за изрицање јединствене казне покреће на захтев јавног тужиоца или осуђеног и његовог браниоца, ако је у две или више пресуда изречено више казни а нису примењене одредбе о одмеравању јединствене казне за дело у стицају.

Одредбом члана 556. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да ће суд пресудом којом усваја захтев за изрицање јединствене казне преиначити раније пресуде у погледу одлуке о казни и изрећи јединствену казну (члан 552. тачка 1) ЗКП).

У конкретном случају, јавни тужилац Основног јавног тужилаштва у Врбасу је дана 10.04.2025. године поднео предлог за изрицање јединствене казне затвора окривљеној, а првостепени суд је ценећи испуњеност услова за спајање казне окривљеној, утврдио да је окривљена Демир Рекиба кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ извршила у току августа 2017. године за које дело је оглашена кривом и осуђена пресудом Основног суда у Сомбору К 672/19 од 02.11.2021. године, потврђена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1027/21 од 06.04.2022. године, дакле, пре него што је започела са издржавањем казне затвора у трајању од 3 године по правноснажној пресуди Основног суда у Врбасу К 399/18 од 12.10.2021. године, преиначеном пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 173/22 од 24.03.2022. године, а чије је извршење започето дана 30.10.2024. године. Стога је правилно првостепени суд утврдио да су испуњени законски услови из члана 62. став 1. КЗ, за изрицање јединствене казне затвора окривљеној по наведеним правноснажним пресудама, а другостепени суд је правилно поступио када је одбио као неосновану жалбу браниоца окривљене и првостепену пресуду потврдио.

Из наведених разлога, супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 62. став 1. КЗ за спајање казни окривљеној, оцењени су неоснованим.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

**Записничар – саветник,
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа - судија
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**